

Número 87

Publicació de la Fundació Privada BetàniaPatmos

Època 2a Any XXIX Tardor 2016

PARLEM-NE

Sumari

<p>3</p> <p>Ricard Pol, d'una classe de matemàtiques a l'aplaudiment unànimе del 6 d'octubre de 2016</p> 	<p>5</p> <p>FORMEM PERSONES</p> <p>Aniversari a la cambodjana</p> <p>Breu crònica d'alguns resultats acadèmics: la collita del curs 2015-2016</p> <p>A Trash Trek Down Under</p> <p>La participació de l'Escola al C2EM</p> <p>¿Y por qué no?</p> 	
<p>15</p> <p>L'ALUMNE ESCRIU...</p> <p>L'aventura dels indians: viatge a una incògnita</p> 	<p>17</p> <p>ENS UNEIX BETÀNIAPATMOS</p> <p>Entrevista a... Anna Dalmases</p> 	<p>19</p> <p>PARAULES D'UNA MARE</p> <p>Activem l'AMPA de l'Escola BetàniaPatmos per a tot el curs 2016-2017</p>
<p>21</p> <p>L'ESCOLA + SOSTENIBLE</p> <p>Els alumnes de 3r ESO són part activa d'una nova Barcelona</p> 	<p>22</p> <p>LA VIDA A L'ESCOLA</p> <p>Hacer ciencia desde una butaca parlamentaria</p> <p>Lectures in English in Sixth Form</p> <p>No és un simple adéu</p> 	<p>25</p> <p>ACTIVITATS</p> <p>Estada de 24 professors d'educació física de la província de Zhejiang (Xina) a l'Escola BetàniaPatmos, una gran experiència per a tots</p>

Ricard Pol, d'una classe de matemàtiques a l'aplaudiment unànimе del 6 d'octubre de 2016

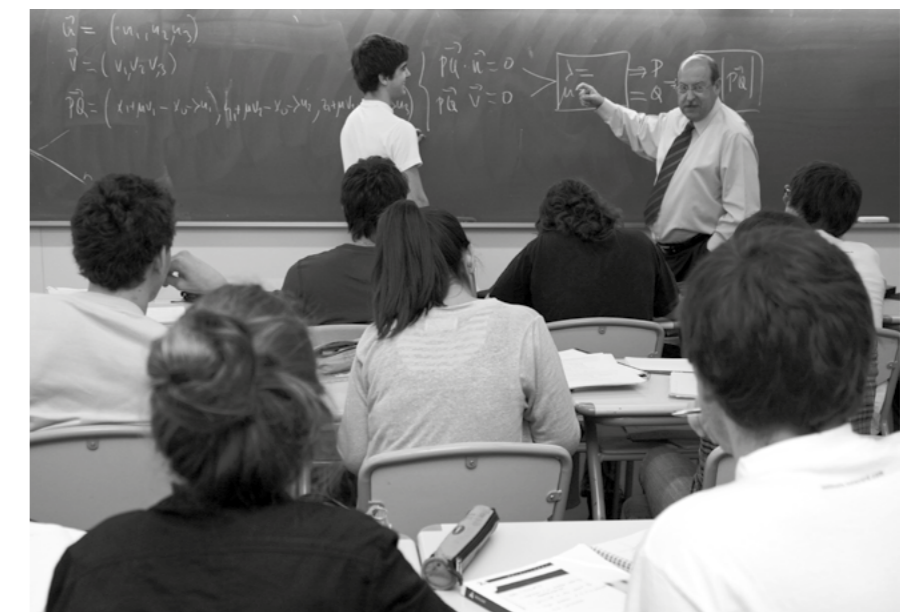
Jacint Bassó i Parent, director general

El dimecres 11 de maig de 2016, de les 10.15 a les 11.15 h, vaig assistir a una classe de matemàtiques de Ricard Pol amb els estudiants de segon de Batxillerat. La crònica, anotada a una de les meves múltiples llibretes, diu així: «Avui, 11 de maig de 2016, el Ricard s'ha presentat a classe sense corbata i amb dos botons de la camisa descordats, els més pròxims al coll. Va amb les mans a les butxaques i, de memòria, després de donar-los un bon dia sincer, els diu possibles exercicis per resoldre. Finalment surt una noia a la pissarra, la Bea; els altres, per grups, resolen problemes del llibre asseguts a les cadires. El Ricard es passeja per l'aula i els nois li pregunten dubtes d'ara o d'altres trimestres. Quan es dirigeixen a ell, el criden per Ricard i no paren de plantejar-li qüestions. La Bea ha resolt el problema públicament. Durant l'explicació, el Ricard la fa ser precisa en els detalls del dibuix i en el llenguatge matemàtic. Ara surt el Marc a resoldre l'exercici 42; abans que res, dibuixa el problema (en fa la imatge) i tot seguit anota les dades (l'informa). El Ricard es passeja per l'aula ajudant tothom. Ara l'Enric també surt per resoldre el problema 38. A la pissarra són dos, fan la broma que encara és massa petita malgrat els seus vint pams. M'adono de la importància de la pissarra (i em pregunto com ho fan els defensors a ultrança de les pantalles *post-contemporànies*) i del domini de la gràfica amb el guix (la psicomotricitat fina). El Ricard s'asseu en una cadira mentre el Marc explica el 42 perseguit per les preguntes del mestre, que insisteix en la necessitat de dibuixar bé i d'usar el llenguatge apropiat. Quan el Ricard dubta o pensa (no és el mateix?), fa uns silencis llargs mentre s'estira l'extrem dret del bigoti amb la mà dreta. Ara surt l'Albert, que comença amb una broma sorreguera, anava a dir, reusenca. Quan la

pissarra ha quedat totalment estampada de matemàtica s'esborra sencera i es torna a començar. Són tres: el Rafa, el Joaquim i el Joan Manel que, respectivament, resolen el 40, el 37 i el 41. El Ricard insisteix a llegir bé l'enunciat i, si no és prou clar, proposa que s'apliqui una interpretació lògica de la formulació. A tres quarts de l'hora ja es poden treure conclusions vectorials de tot tipus: protagonisme de l'estudiant, treball en grup o individual, ús explícit del guix i la pissarra, lectura atenta del problema, pràctica del dibuix, rigor en el llenguatge matemàtic, importància de l'explicació del mètode seguit, insistència en els perquès del procés, admiració normalitzada per l'autoritat, clima concentrat, guia constant del professor, referència a exercicis d'altres dies i etcètera. De cop

i volta, es produeix una discussió conceptual arran d'un dibuix imprecís; però, finalment, amb un traç nou es resol el conflicte i s'aprofita per recordar les definicions de *mediatriu*, *bisectriu*, *mediana*, *altura*, *baricentre*, *incentre*, *circumcentre* i *ortocentre*. La sessió és intensa i per seguir-la cal estar concentrat i haver sedimentat els coneixements previs que van començar fa més de quinze anys, a l'hort del Monestir o en altres parvularis. El Ricard sintetitza l'objectiu de la sessió d'avui i demana de manera insistent si les coses estan prou clares. Queden tres minuts i els recomana que els aprofitin per treballar. També anuncia què faran demà; al matí de forma ordinària i a la tarda de manera extraordinària. Queden pocs dies per als exàmens finals de l'Escola i les proves de selecció.

«Ho fa amb l'entusiasme del primer dia; però també ho fa amb l'experiència i la paciència que durant quaranta anys ha anat acumulant.»

PARLEM-NE
Fundació Privada BetàniaPatmos
Av. Mare de Déu de Lorda, 2-16
Barcelona 08034
Tel. 932 521 900
www.betania-patmos.org
info@betania-patmos.org

Direcció
Jacint Bassó i Parent i Mª Pilar Pérez

Consell de redacció
Toni Majó, representant de l'Associació de Mares i Pares
Pilar Gallardo, professora de llengua i literatura castellana
Judith Badia, responsable de Comunicació
Josep Maria Clavell, Xavier Ciurans, Maite Diaz, Jaume Feixas i Aureli Redón, caps dels departaments didàctics
Carla Bové, alumna
Eiia Hernando, presidenta de l'Associació d'Antics Alumnes

Assessorament lingüístic
Pilar Gallardo

Disseny de portada i contraportada
Carme Dapena i Josep Àngel Gan, professors d'art

Disseny i compaginació
Pixtin, estudi de disseny i comunicació

Tiratge
1.800 exemplars

tivitat. És una de les últimes sessions de matemàtiques de Ricard Pol: ho fa amb l'entusiasme del primer dia, segur; però també ho fa amb l'experiència i la paciència que durant quaranta anys ha anat acumulant. Segur que els nois i les noies saben adonar-se de les dimensions d'aquest enginyer-matemàtic-mestre, director general de la seva Fundació durant gairebé trenta anys. «Demà els exercicis de volum», diu. I els nois i les noies s'aixequen per anar al pati a veure si avui també poden albirar esquirols. Són un quart de dotze del matí de l'11 de maig de 2016. Tanco la llibreta i me'n vaig al despatx.»

De cap de les maneres em volia perdre una de les últimes classes del Ricard; quedaven pocs mesos per a la seva jubilació. Va ser una mena d'homenatge personal al nucli del seu espai més preuat, l'aula, amb els nois i les noies que volen aprendre i algú que els pot i vol ensenyar. Els estudiants eren molt conscients d'aquest final i unes quantes setmanes després, concretament el 9 de juny, van preparar-li algunes sorpreses i van oferir-li tot de regals.

A partir d'aquell moment van succeir-se de manera encadenada tot d'actes de reconeixement i homenatge provinents de diferents sectors i col·lectius. De primer, la Junta de l'AMPA de l'Escola amb

una reunió-sopar on els assistents, en nom de totes les famílies, van expressar el seu agraïment malgrat que moltes vegades el Ricard els havia dit que els pares han d'ajudar en la visió global de l'escola, però no han de gosar prendre les decisions. Deu dies després, el 23 de juny, tots els treballadors del centre, mestres, professors i personal d'administració i serveis vam reunir-nos al seu voltant oferint-li també diferents regals, entre altres un clauer d'or de BetàniaPatmos, com ara aquell que reben els treballadors quan fa més de tres anys que treballen per a la Fundació o els batxillers quan celebren la seva graduació, encara que els clauers de tots aquests, treballadors i alumnes, són de plata. El 14 de juliol es va celebrar reunió del Patronat de la Fundació Privada BetàniaPatmos i, d'acord amb el segon punt de l'ordre del dia, a proposta del seu president actual, el senyor Josep Lluís Bonet, i per aclamació de tota la resta de patrons, es va acordar nomenar Ricard Pol Sánchez nou patró de la Fundació a partir del moment de la seva jubilació. Al final de la reunió se li va lliurar una placa on s'hi llegeix: «Com una

abraçada d'agraïment profund/el Patronat de la Fundació Privada/BetàniaPatmos/ reconeix amb aquesta placa/al Sr. Ricard Pol Sánchez/la seva excel·lent feina i el seu compromís/com a director general de l'Escola/de l'any 1987 a l'any 2016./Barcelona, 2016». Pocs dies després, com una sorpresa inesperada, en el sopar de celebració del vintè aniversari de l'Agrupació Escolar Catalana, l'AEC, de la qual Pol en va ser fundador i president entre 1996 i 2004, se li va retre un homenatge per part de totes les escoles assistents i, òbviament, l'equip de quatre persones que hi treballen diàriament a la Riera de Sant Miquel. No cal dir que mentrestant van arribar-li correus, converses, trucades, encaixades de mans i alguns sopars. Tots amb el mateix missatge: l'agraïment per la feina feta durant tants anys, feina feta amb cordialitat en el tracte, resistència davant els entrebancs, capacitat de diàleg i lucidesa política.»

I va arribar el 6 d'octubre. Tot just iniciar-se l'acte inaugural dels actes del 75è aniversari de l'Escola BetàniaPatmos va esclatar un reconeixement col·lectiu i unànime de tots els assistents, més d'un miler i mig de persones. L'aplaudiment, llarg i intens, va ser la prova definitiva d'un agraïment coral per a aquest enginyer, professor de matemàtiques, director d'escola, president de l'AEC i de Tr@ms, i col·legiat d'honor del Col·legi de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i Ciències de Catalunya des del 23 de maig de 2013.

Vint-i-nou anys de direcció general, reconeixement col·lectiu, aplaudiment llarg, agraïment immens, admiració personal. Moltes felicitats, Ricard Pol, amic!

Formem persones

Aniversari a la cambodjana

Antoni Ejarque, mestre de Primària

M'explicava una amiga que a Cambodja no celebren els aniversaris. De fet, els costa entendre que celebrar esdevingui una inèrcia, una fita anual. Quan festegen llavors els cambodjans? La resposta és ben senzilla: sempre que tenen alguna cosa que valgui la pena celebrar.

El primer que vaig fer en saber que l'Escola celebrava el 75è aniversari va ser fer una resta: 1941. Vaig fer l'exercici d'imaginar-me aquella data llunyana. L'embrió de tot el que som i fem ara es gestava en un marc difícil de postguerres a casa nostra i de guerres a les cases veïnes. De ben segur que va ser un inici complicat, però, després d'aquests primers 75 anys, resulta que el temps ha anat tombant dictadures i l'Escola segueix en peu, en pro d'uns valors democràtics: pau, lucidesa, cordialitat i llibertat...

Vaig pensar que, si comparéssim la vida de la nostra Escola amb la vida d'una persona, ens trobaríem davant d'una persona gran, alguns dirien que vella, potser davant d'un jubilat que mira les obres. En canvi el pas dels anys ens ha fet ser una escola jove, que manté l'experiència dels grans, però que encara cada curs amb l'entusiasme utòpic dels més joves.

La pregunta que em va venir al cap a continuació va ser per què celebrem el 75 i no el 74 o el 76. Què s'amaga darrere del número 75? La mesura és el cent. 75 són $\frac{3}{4}$ de cent, o de segle, ja que parlem d'anys.

—Compra-me'ls, reina, que han sortit boníssims!

—Què em vols vendre?

—Educació, de qualitat guapa. Quant te'n poso?

—Posa-me'n $\frac{3}{4}$.

—Perfecte. Te'n lleparàs els dits, ja veuràs. Tornaràs a buscar-ne més.

Tres quarts de cent, de segle, són molts anys, i seguim sent producte fresc. No amaguem la nostra edat, l'expliquem

amb l'orgull de qui té una vida plena. Però no ens conformem amb anant complint anys. Com els cambodjans, ens omple pensar que seguirem generant moments d'or dignes de ser celebrats. És la mena de festa que voldria per a la nostra Escola, un aniversari a la cambodjana. El que hem de festejar

durant aquest curs no és el simple pas del temps. El motiu no el trobarem en el *qui dia passa anys empeny*. El valor d'aquest 75è aniversari de BetàniaPatmos resideix en l'entusiasme i la perseverança de tantes estones dedicades per la nostra Escola a formar persones, bones persones.

Formem persones

Breu crònica d'alguns resultats acadèmics: la collita del curs 2015-2016

Equip directiu

Tothom sap que el cicle anual d'una escola és molt semblant al cicle natural de l'agricultura: assaonament del terreny, plantació, reg, tractament i recol·lecció. Per això les paraules cultiu i cultura deriven etimològicament de la mateixa font. Els infants i els joves, ajudats pels mestres i els professors, preparen el seu terreny, el cuiden i al final de curs recullen els seus fruits. I, així, durant uns quinze o setze anys abans d'entrar a la universitat. Per aquesta similitud, quan parlem de resultats acadèmics podem parlar de collita, encara que els resultats acadèmics només són una part de tot allò que es conrea a l'Escola BetàniaPatmos, com es pot veure i llegir en tots els altres textos d'aquesta revista.

Aquest breu article, però, es concentra en alguns dels resultats acadèmics del curs 2015-2016. Concretament, conté els resultats de les proves externes de 6è EP i 4t ESO, els resultats de 2n de Batxillerat, les Proves d'Accés a la Universitat (PAU), els Premis Extraordinaris de Batxillerat i algunes altres fites importants que cal anotar.

LES PROVES EXTERNES DE 6è EP I 4t ESO

Un curs més, com es pot veure a les gràfiques adjuntades, els nois i noies de l'Escola BetàniaPatmos de 6è de Primària i 4t ESO han aconseguit uns resultats molt satisfactoris en les proves externes de les competències bàsiques que el Departament d'Ensenyament de Catalunya ha realitzat i corregit el curs 2015-2016. Aquestes proves tenen un caràcter anual i universal, i es refereixen a quatre o cinc àrees: llengua catalana, llengua castellana, llengua anglesa, matemàtiques i tecnologia, aquesta darrera per primera vegada i només a 4t ESO. En ambdues etapes i en totes les

disciplines els resultats de la nostra Escola són superiors no només a la mitjana de Catalunya sinó a la mitjana dels centres semblants al nostre, anomenats per l'administració de «complexitat baixa».

SEGON DE BATXILLERAT I PAU

Una vegada més, tots els alumnes matriculats a 2n de Batxillerat han aprovat el curs i han obtingut aquest títol. A més, però, i d'això ja fa més de deu anys, el 100% d'aquests batxillers han superat amb èxit les proves d'accés a la universitat (un d'ells, el setembre). Aquest any la nota mitjana que han obtingut ha estat d'un 7,311 en la fase general PAU (mitjana de Catalunya: 6,660) i un 7,559 en l'accés (mitjana de Catalunya: 7,057). Un 23% dels alumnes de BetàniaPatmos ha aconseguit una nota d'accés superior al 8. La mitjana de l'expedient ha estat de 7,72 (mitjana de Catalunya: 7,32). A més, els alumnes Enric A. i Helena P. han estat mencionats amb una nota superior a 9.

PREMIS EXTRAORDINARIS DE BATXILLERAT

Els Premis Extraordinaris de Batxillerat, instaurats l'any 1999 pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, són el reconeixement oficial als alumnes que acrediten un nivell acadèmic excel·lent en la seva trajectòria acadèmica i en la realització d'un seguit de proves voluntàries realitzades després dels exàmens de batxillerat i les proves de selectivitat. Quatre batxillers de l'Escola (a tot Catalunya han estat 55) han obtingut més dels 34 punts necessaris (amb un màxim de 40) per aconseguir aquest reconeixement. Han estat Miguel M., Enric A., Víctor B. i Albert F. Tots quatre presentaven com a mínim una mitjana d'expedient de 8,75. És un cas excep-

cional que quatre estudiants d'una mateixa escola rebin aquest premi.

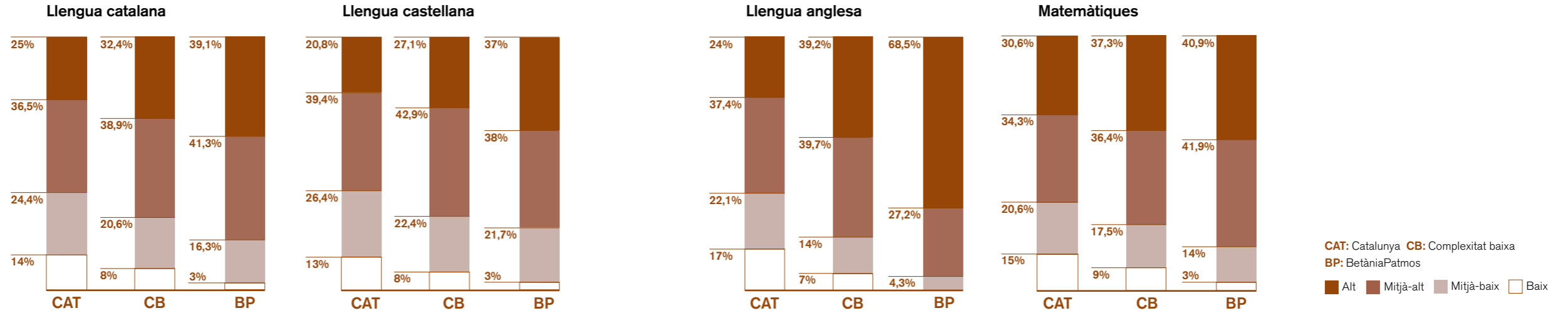
ALTRES FRUITS EXTRAORDINARIS DEL CURS 2015-2016: EL PREMI DRET I SOCIETAT I LES FINALS MUNDIALS DE ROBÒTICA DE LA FIRST LEGO LEAGUE

A banda de les proves citades, no es pot acabar aquesta breu crònica sense fer referència a alguns concursos i premis en què l'Escola ha participat amb èxit. D'una banda, l'obtenció del tercer premi del «Premi Dret i Societat. Responsabilitat Social de l'Advocacia», promogut per Roca Junyent Advocats, per part de tres alumnes de 3r ESO amb el treball *En la defensa del mur*. De l'altra, l'èxit més internacional, després de superar les fases catalana i espanyola, la participació en dues finals mundials de robòtica de la First Lego League 2016. L'equip de 3r ESO va participar a l'Open European Championship, a Tenerife, del 4 al 7 de maig, i l'equip de 4t ESO va desplaçar-se a Sydney, Austràlia, per participar a la FLL Asia Pacific Open Championship els primers dies de juliol. A banda dels projectes defensats davant un jurat d'experts, els robots dels dos equips van afrontar les missions plantejades i els participants van exposar els valors principals dels seus equips respectius.

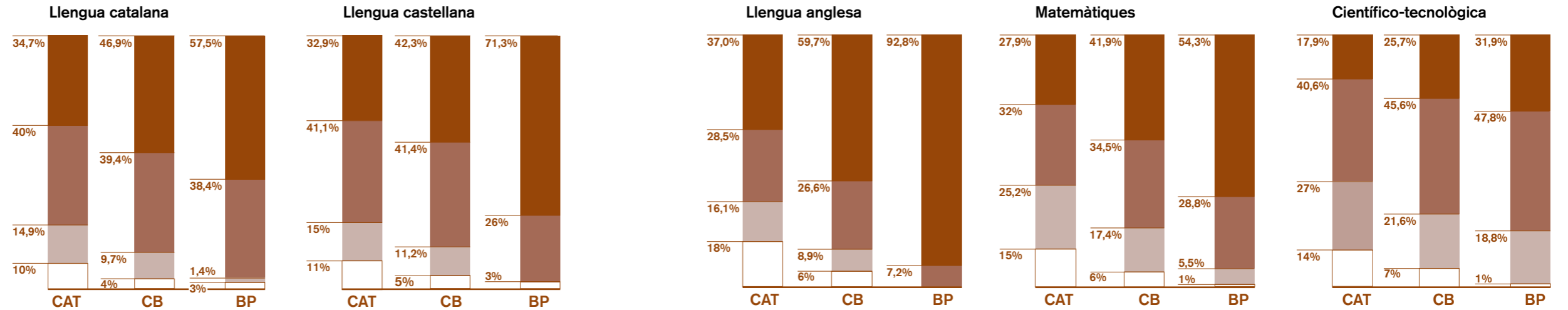
Des d'un punt de vista educatiu, la robòtica proposa valors molt positius. A més, és una bona manera de transmetre als alumnes la passió per la ciència, la tecnologia, les matemàtiques, l'oratoriat, les llengües, el raonament lògic i el treball en equip, d'acord amb un plantejament interdisciplinari i cooperatiu de l'aprenentatge que a l'Escola BetàniaPatmos es desenvolupa a totes les etapes. En aquest mateix *Parlem-ne* podem llegir una crònica en anglès d'aquesta experiència.

Formem persones

RESULTATS DE LES PROVES DE COMPETÈNCIES BÀSIQUES DE 6è DE PRIMÀRIA

RESULTATS DE LES PROVES DE COMPETÈNCIES BÀSIQUES DE 4t ESO

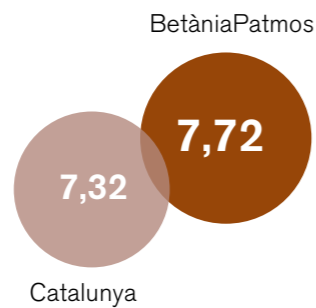

BATXILLERAT, PAU I PREMIS EXTRAORDINARIS 2016

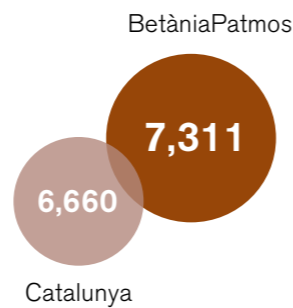
100%
Matriculats i aprovats a 2n de Batxillerat

100%
Aprovats a PAU dels matriculats a 2n de Batxillerat

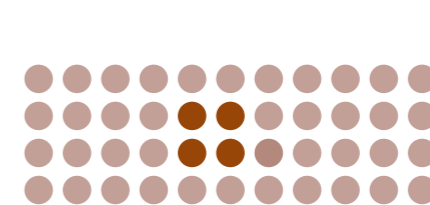
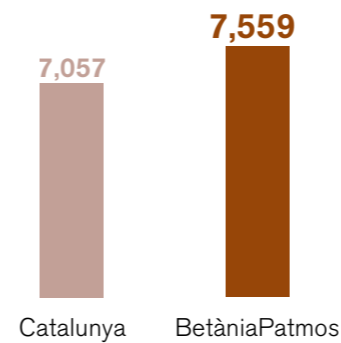
Mitjana dels expedients de Batxillerat

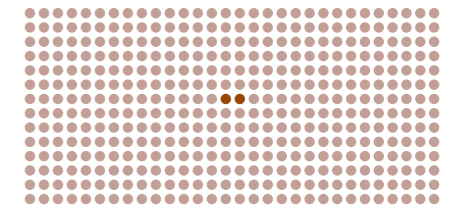
Mitjana de la fase general de les PAU

Mitjana d'accés

De 55 alumnes catalans amb Premi Extraordinari de Batxillerat, 4 són de BetàniaPatmos.

De 420 alumnes catalans amb menció per sobre de 9, 2 són de BetàniaPatmos.

Formem persones

A Trash Trek Down Under

Agnès Felip i Díaz, membre del BePa Team de 4t ESO

Estem contents! Els dos equips participants de BetàniaPatmos es van classificar per a les finals internacionals 2016 de la First Lego League. Però encara estem més contents que tots els nostres alumnes surtin preparats en aquesta disciplina quan acaben la seva escolaritat a BetàniaPatmos. El treball en equip, l'aprenentatge a partir de l'error, el raonament, l'emprenedoria, la forma d'expressar-se, la imaginació, la constància... són alguns dels ingredients que fan de la robòtica el caldo de cultiu per al descobriment i la passió per la ciència i la tecnologia dels nostres alumnes.

Aquest èxit col·lectiu i interdisciplinar de l'Escola té molts protagonistes. Però, sense dubte, l'experiència viscuda pels alumnes a Tenerife i Sidney formarà part per sempre d'ells mateixos.

Aureli Redón i Demestres,
Cap del Departament TIACC

If at the start of this year someone had told me that I would be flying to the other end of the world thanks to a robotics competition, I would have probably taken him as mad and laughed it off. However, as crazy as that may sound, with just a paper bag, a few sunflower-seed peels and a bunch of teenagers we've made something unbelievable come to life.

Before we even knew it, school had already finished, which meant that, in a matter of days, we would be leaving Barcelona. And, believe me when I say that you don't know what dedication looks like until you have seen a sleepy 16-year-old attending school the first week of summer.

After being awarded "Best Presentation" in last year's FLL national competition and winning a spot in the FLL South-Pacific Open Championship, which was going to take part in Sydney, Australia, we had been spending our days working on our robot, since it had been our main problem at nationals, and looking for sponsors who would help us to achieve our dream.

Therefore, as we worked our way to Sydney, different problems started popping up. For starters, we had begun working on a new robot for the third time in less than a year so, even though we trusted each other in our building

and programming skills, past experiences made us wary. What's more, with less than 24h left before our flight we realised two things: The first one? The container we had made exclusively for Sydney wasn't going to fit in our bags. The second one? We might not be able to get it through customs because it was made of wood. However, that first problem was quickly solved thanks to our fellow teammate Javi, and his handy skills for breaking a board in half and the second one by just declaring it.

Our trip consisted in a 21-hour-long flight from Barcelona-El Prat to Sydney-NSW, Australia (NSW standing for New South Wales) with a 3-hour stop-over in Qatar. That meant that overall it would take about 24h for us to get there. However, Sydney is 5 hours ahead of us, which meant that by taking the flight at 10 in the morning we would be arriving at Sydney at about 6 o'clock in the afternoon. So when we arrived at Sydney we were kind of sick of watching TV, and those of us who hadn't been able to get more than a few hours of sleep were exhausted.

Since our only purpose for the trip was to compete in the FLL, we stayed at Robert Menzies College, an on-campus accommodation at Macquarie University, where the competition was going

to take place. Its facilities were great: there was a common room where we used to go to play pong or pool right before heading out or after coming back, a grass pitch right next to our dorms, a computer room and even a music room, where some of the "musicians" in the group, such as Sergi, would play the piano for our amusement. But, the truth is that the only time we could spend at college was in the early-morning or late-afternoon. Nevertheless, that didn't stop us from experiencing what life on a campus is like.

Our first days consisted of mainly sight-seeing in a city which never seemed to end, skyscrapers surrounded by parks next to the coast, what could be better? Apart from the perks of living near the University, the city centre was 45 minutes away by train, which most used to get a few minutes more sleep. However that also meant that there would be a higher chance of losing or forgetting our belongings, such as Nico's Opal card. Therefore we went to the city centre where we visited the Chinese district that was quite big probably due to the fact that Asia is Australia's main neighbour and visited the botanic park where we saw the one and only spider we encountered during the whole trip. We couldn't leave without seeing other animals so during the next few days we

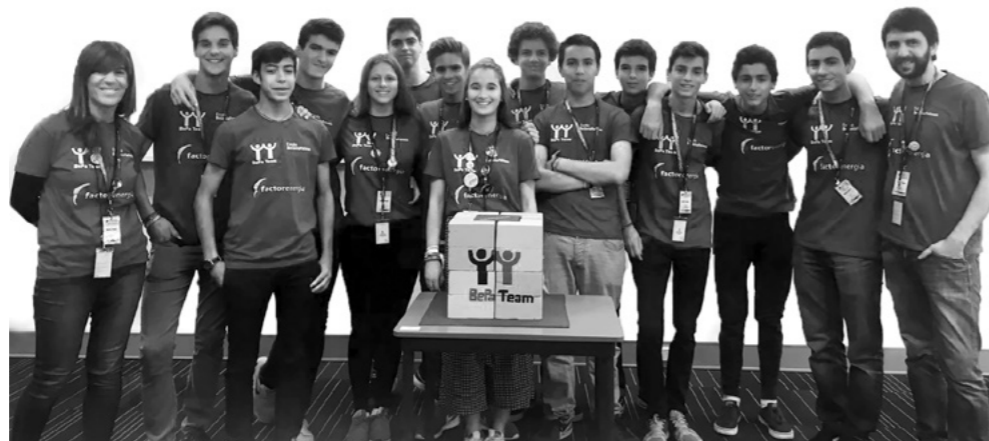
also took a ferry in order to see whales and visited Taronga Zoo, where we had the opportunity to touch a kangaroo and to see Australia's most common animals. On the last sightseeing expedition we visited the surfers of Bondi Beach and, much to our disappointment, we didn't find Veterinarios al rescate", even after hiking to the Animal Hospital featured in the TV Show.

Finally, the day came. On the 3rd of July we woke up earlier than ever and carried all of our materials to the PIT in order to start building our stand. When we got there we found out that we had another problem; we weren't going to be able to make too much out of what we had brought because we didn't have what we were hoping for. Once more, Xavi and Marta came to the rescue and helped us to get out of that fuss, and in the end we had more than a decent stand representing Bepa Team. That same night we were welcomed into the competition in the Sydney Opera House, one of the most popular buildings in the world and believe me when I say that it is even better than in pictures. So, when we went to bed that day all of us finished with a smile on our faces and the thrill of carrying on the next day.

With projects that turned paper into pencils and tires into houses we realised that the competition was tougher

than we'd ever met, and added to this we had to present our project in another language. Moreover, the robots we competed against were so big and complex that they didn't even seem legal and we competed against people whose everyday life was programming and building. But that's not what all the competition was all about, we also made friends, new relationships, people from all over the world who shared the same interests as us. We didn't win any prize, but we know that we worked hard and that, for us, is an experience that showed us that there will always be people who are more skilled at something than us and in the real world the only thing one can do is work harder.

Sydney has been an experience that I know none of us will ever forget, but not just because we visited one of the most iconic cities in the world. What will make us remember this experience will be the moments we shared; a bad experience with a mashed-up banana, a late-night Laser-Tag as our closing ceremony, or all the hard work before leaving for Sydney. And the best of all? That with the help of Marta and Xavi we are the ones who made this happen. Therefore we can say that we couldn't have finished ESO in a better way; not just by making lots of new memories, but also friendships that will certainly last a lifetime.

Formem persones

La participació de l'Escola al C2EM

Lali Castro, Diego Montero i Joan Ramon Riqué,
professors del Departament de Ciències

L'educació matemàtica juga un paper clau en qualsevol societat moderna i és per això que des de fa molts anys es treballa per millorar la qualitat del seu ensenyament, actualment, reflexionant sobre el què, el com i el perquè s'ensenya matemàtiques i, sobretot, aprofundint cada dia sobre el que es fa dins les aules per promoure un aprenentatge més significatiu i funcional.

Recollint aquest esperit de reflexió, i amb l'objectiu d'impulsar un espai de trobada de la comunitat d'ensenyants de matemàtiques, la Federació d'Entitats per a l'Ensenyament de les Matemàtiques a Catalunya (FEEMCAT), conjuntament amb la Universitat de Barcelona, va organitzar aquest juliol passat el Congrés Català d'Educació Matemàtica (C2EM) amb el lema «Construir matemàtiques, compartir per aprendre».

Mestres i professors de BetàniaPatmos hi vam tenir una implicació destacada amb la presentació del nostre projecte de col·laboració amb el Monestir de Pedralbes, projecte que té com a objectiu principal que els alumnes de les tres etapes s'apropin a aquest patrimoni tan important mitjançant diferents propostes entorn la nostra matèria en tres moments de la seva escolaritat.

Aquest projecte ha estat un element més en el treball de les matemàtiques a l'Escola de manera conjunta a totes les etapes educatives. A més, ha tingut el valor afegit de la cooperació amb el Museu Monestir de Pedralbes, col·laboració que ha acabat materialitzant-se en l'edició conjunta d'uns materials didàctics que podran fer servir les escoles que s'apropin a aquesta institució.

La participació en el congrés C2EM es va dividir en tres actes. En el primer d'ells, es van presentar a la comunitat educativa cadascuna de les tres activitats que realitzem al Monestir amb l'objectiu de compartir les experiències amb la resta d'ensenyants de matemàtiques de les diferents etapes. En el segon, es va donar a conèixer un pòster on s'informà

als assistents de la col·laboració entre l'Escola i el Monestir, i es van presentar els materials didàctics editats conjuntament amb un doble objectiu; en primer lloc, donar a conèixer les activitats, relacionades amb les matemàtiques, que a partir d'aquest setembre podran realitzar les escoles que visitin el Monestir, a més de les que el propi museu ja oferiria relacionades amb altres branques de coneixement; i, en segon lloc, fomentar el fet que les escoles busquin col·laboracions amb institucions del seu entorn per tal de treballar les matemàtiques d'una manera més competencial.

Per acabar la participació de l'Escola en el C2EM, en el tercer acte, es va organitzar una sortida al Monestir de Pedralbes on un centenar d'ensenyants de matemàtiques van poder gaudir d'una visita guiada per tal de conèixer el patrimoni artístic i cultural del Monestir. A més, posteriorment, se'ls va fer la presentació *in situ* de les activitats de cadascuna de les tres etapes, acte que finalitzà amb un debat pedagògic que va resultar força enriquidor.

De la mateixa manera que vam compartir el projecte amb la resta de la comunitat educativa, també ho volem fer amb vosaltres, fent-vos un petit resum de les activitats que es treballen a cadascuna de les etapes.

EDUCACIÓ INFANTIL

Pel que fa a l'etapa dels més menuts, l'objectiu de l'activitat que realitzem amb els infants d'Ei4 és descobrir formes geomètriques en els diferents elements que podem trobar al claustre del Monestir i situar-los en un plànol, a més que es familiaritzin amb el Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes i la seva història.

El projecte s'aborda en un primer moment amb un seguit de tasques amb les quals els nens i nenes s'inicien en la interpretació d'aquests tipus de gràfics. Després, al sorral del pati de l'Es-

cola, troben un cofre enterrat que conté el tresor de la Reina Elisenda amb els següents objectes: un pergami, el plànol del claustre, dos sobres de fotografies i un plat amb l'escut de la família de Jaume II i Elisenda. En el pergami hi ha la història de la Reina i els demana que han de trobar uns elements en el claustre del Monestir per poder tenir dret a fer un plat de ceràmica com el de la Reina Elisenda.

Els infants han de trobar els elements d'aquest espai que hem fotografiat (el pou, la bassa, la font, els capitells i les rajoles). Posteriorment, han d'identificar les formes geomètriques que contenen (cercles, rectangles, quadrats, triangles, cilindres...) i, finalment, situar-los en el plànol del claustre. Si aconsegueixen descobrir aquests elements, podran elaborar el famós plat del tresor de la Reina Elisenda.

Tal com podeu comprovar, la metodologia emprada està basada en el repte matemàtic. Hem generat un context ric, una situació problemàtica que ens ha fet plantejar preguntes o problemes que haviem de resoldre amb l'ajuda de les matemàtiques. Aquesta metodologia incrementa l'interès dels alumnes

per aquesta matèria i la ciència; ajuda a comprendre les matemàtiques com a útils i necessàries; desperta la creativitat en els alumnes impulsant-los a utilitzar estratègies diferents i permet generalitzar els continguts a través d'aquella situació concreta.

EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Les activitats que es plantegen a Educació Primària estan pensades per a 6è EP i són una proposta per a una aproximació al coneixement del Monestir de Pedralbes, la seva història i la vida de la comunitat de les monges clarisses a través de les matemàtiques.

Els alumnes, treballant en grup, han de resoldre situacions matemàtiques que els fan observar la construcció arquitectònica, els seus detalls, i alguns aspectes sobre la història i la vida de la comunitat que hi alberga. Els objectius que persegueix són amplis, més enllà del coneixement d'aquest element arquitectònic. Per una banda, volem que els nostres alumnes aprenguin a valorar la importància del patrimoni historicoartístic, i que l'estimin i el respectin; per una altra, perseguim que tinguin

una actitud correcta en un museu. A més, donat que la proposta està pensada per a la seva posada en pràctica a la part final del curs, també permet aplicar en un context real les competències matemàtiques assolides durant tot l'any. I tot fet a través d'activitats de gestió autònoma i en grup.

EDUCACIÓ SECUNDÀRIA

Pel que fa a l'Educació Secundària, l'objectiu de l'activitat és prendre mesures reals a dins del claustre i poder així esbrinar d'altres mesures inabastables utilitzant els procediments treballats prèviament a l'aula.

Per fer-ho, se'ls planteja un problema basat en la recerca d'una clau d'or que la Reina Elisenda va regalar a les monges del Monestir el dia de la seva inauguració, clau, però, que va ser robada. L'alumnat ha de resoldre un seguit de problemes encadenats dins del claustre del Monestir que, en cas de resoldre'ls correctament, els permetrà obtenir una coordenada del plànol del claustre on s'amaga una clau que obre un cofre amb un tresor on suposadament hi ha la clau d'or robada.

Amb aquests reptes es pretén fer el trànsit de la teoria de l'aula a la pràctica de continguts tot establint connexions amb la història i l'arquitectura del Monestir. Des del moment en què se'ls presenta l'activitat, passant per la comprensió del problema, l'elaboració d'estratègies per resoldre'l i acabant amb l'elaboració de l'informe que recull tot el procés de resolució, l'alumnat va passant paulatinament per les quatre dimensions que abracen les competències bàsiques en l'àmbit matemàtic.

VALORACIÓ GENERAL

Podem destacar l'interès que està despertant en els alumnes el contacte amb el Monestir, conjunt arquitectònic que s'està convertint en un referent conegut

i estimat per tots ells. Es tracta d'un camí per fer entrar el patrimoni cultural al currículum a través d'una de les àrees que no ho fa habitualment, el que implica un element més en la suma d'experiències que els alumnes de BetàniaPatmos han de tenir. Un altre element que resulta cabdal és el fet que el projecte s'allargui durant totes les etapes educatives des de la mateixa perspectiva.

A més, tal com ja fèiem referència a l'inici de l'article, ha aportat al nostre centre d'altres aspectes interessants. Per una banda, ha representat una ocasió més de fer un treball de caràcter vertical entre els mestres i professors de matemàtiques de les tres etapes, el que és imprescindible per donar coherència al nostre projecte educatiu en el seu conjunt. Per una altra, ha esdevingut un altre lligam entre l'Escola i el Monestir de Pedralbes com a institucions veïnes. El Monestir, a més, ha manifestat la seva satisfacció i interès pel projecte fent que les nostres propostes esdevinguin materials que el Museu ofereix als grups escolars per a les seves visites, per la qual cosa volem expressar el nostre agraïment tant a la institució com a totes les persones que hi han col·laborat i han fet possible la realització del projecte.

I ja que parlem de matemàtiques, no volem acabar aquest escrit sense plantejar-vos un repte que es pot trobar a les activitats per a 6è de Primària. A l'hort, les monges hi conreaven pomes. A sor Clara se li ha oblidat quantes pomes ha posat en cada cistell. La podríeu ajudar? Haureu de seguir les pistes següents:

- El primer i el segon cistell tenen entre tots dos 24 kg de pomes.
- El segon i el tercer junts fan 27 kg.
- El tercer i el quart sumen 23 kg.
- El quart i el cinquè fan 16 kg.

A més, us podem dir que entre el primer, el tercer i el cinquè cistell sumen 32 kg.

Formem persones

¿Y por qué no?

Maria Casado y María Salagre, alumnas de 2º de Bachillerato

«¿Por qué ir al teatro?» fue la pregunta que nos plantearon antes de escribir este artículo. Realmente no sabemos qué respuesta dar a tan simple cuestión. Algunos creerán que la respuesta se podría dar por sabida, pero, a la larga, seguramente ninguno de nosotros sabríamos responder tal incógnita con objetividad. Hoy en día es obvio que el teatro no se encuentra en la lista de prioridades de la mayoría de personas; muchos anteponen otras actividades más interactivas o más interesantes. Nosotras también lo creíamos hasta el año pasado.

Durante el curso anterior, el de nuestro 1º de Bachillerato (2015-16), el Departamento d'Arts i Humanitats de la Escola BetàniaPatmos promovió varias salidas extraescolares que nos permitieron acercarnos al mundo del drama. Viajamos a la Atenas clásica con *El juicio de Sócrates*; a la arcaica Bretaña con *El Rey Lear* y a la España franquista con *El Florido Pensil*. Y este curso, durante el cual celebramos el 75º aniversario del centro, un numerosísimo grupo de alumnos –desde 3º de ESO hasta 2º de Bachillerato–, antiguos alumnos y profesoras hemos disfrutado con la fantástica obra titulada *El curioso incidente del gos a mitjanit*, basada en una novela que muchos hemos leído en la propia escuela.

Todas estas obras nos han hecho cambiar de opinión y mirar el teatro con nuevos ojos. Nos han hecho ver que, pese a la importancia que en estos últimos años se le ha dado a Hollywood y al mundo del cine, nada supera una buena representación teatral, capaz de trasladarte a las raíces de ese arte dramático que tuvo sus inicios en el mundo clásico y que ha conseguido mantenerse constante en la actualidad.

En efecto, cada viaje al teatro ha reafirmado más nuestra idea, lo que nos ha conducido a indagar sobre aquello que tanto nos sorprende de ese lugar. Resurge en nosotras una sensación parecida a la de cuando empezamos a comer

pipas y se te hace imposible parar hasta que no llegas al final. Empezamos por observar con atención esa aura teatral que tanto nos embriaga: las estrechas taquillas junto la cartelera que se antepone a una ancha entrada con moquetas similares a la alfombra roja que tanto caracteriza las grandes galas; la vestimenta elegante y a la vez pintoresca de los trabajadores y las anchas escaleras que se deslizan por los laterales hacia las alas superiores de la sala; la platea contemplando el gran escenario cubierto por un ancho y denso telón que esconde la magia detrás.

Una vez acomodado en tu asiento y las luces fundidas, empieza el drama. Dejas de ser espectador consciente e, involuntariamente, pasas a ser uno más de ese pequeño mundo que existe frente a ti, al menos hasta que al guion le quede saliva. Puedes experimentar la interpretación en estado puro, observar cómo en las sienes del protagonista se deslizan unas delicadas gotas de sudor o cómo tartamudea o se le escapa una palabra no acordada a uno de los extras de alrededor. Probablemente sean estos pequeños detalles tan suyos y tan nuestros los que hacen posible que el espectador se introduzca en la ficción. Entonces surge la magia.

Toda ella crece en el momento en el que los actores dejan su realidad detrás del telón y te transmiten en primera persona una más fantástica desde el escenario. Consiguen que puedas soñar despierto. ¿Quién alguna vez al despertarse no se ha preguntado cómo es posible que no se haya dado cuenta de que aquello era un sueño si había elementos que pertenecían claramente a la ficción? Creemos que lo mismo pasa constantemente con el teatro: te absorbe, te estremece y luego te deja ir, sin saber muy bien hasta qué punto es real todo lo que te rodea.

En definitiva, es igual que un sueño, mágico, fantástico y además único y fugaz. Porque, aunque nuestros sueños se repitan igual, no son las mismas caras las

que aparecen o las mismas conversaciones o lugares las que nos delectan; además, solo duran una noche. Como los amantes, de ellos debes despedirte al despertar. Eso mismo pasa en el teatro. Cada representación es única. Los detalles pueden desaparecer o aparecen nuevos. Una obra teatral es fugaz y se escapa demasiado pronto al despertar. Esa singularidad y fugacidad hace que los admiradores de este arte no tarden en acudir a esa curiosa sala que te hace viajar a un sueño de esos que parecen realidad. Quizás por eso Calderón de la Barca no se alejaba tanto de la descripción perfecta de *vida*. Y es que la vida, como el teatro, es sueño, y los sueños, sueños son.

Finalmente nos gustaría animar a todo el mundo a acudir, de vez en cuando, al teatro. Por algún tiempo debemos alejarnos de las tecnologías y de todo lo artificial, que hoy en día nos merece tanta atención, para poder disfrutar, como hemos hecho nosotras gracias a estas salidas escolares, de la satisfacción de contemplar momentos e instantes completamente únicos y efímeros. Eso es lo que, para nosotras, distingue el teatro de muchas de las cosas que antes creíamos superiores: el saber, tal como dijo Empédocles, que, con el teatro, no hay manera de bañarse dos veces en el mismo río.

Por todas las razones anteriores, cada vez que nos preguntan por qué ir al teatro, se nos ocurre contestar: por su emoción, por su singularidad, por su mensaje y porque nos responde a la cuestión de lo que nos hace humanos. Y si tales argumentos no les satisfacen, solo nos resta por decir: ¿y por qué no?

L'alumne escriu...

L'aventura dels indians: viatge a una incògnita

Marina Montero, alumna de 1r de Batxillerat

El curs 2015-2016 es va celebrar la primera edició del Premi Heròdot d'assaig històric convocat pel Departament d'Arts i Humanitats de l'Escola. Per què Heròdot? Doncs perquè aquest grec del s. V aC ja va ser considerat per Ciceró com el *pater historiae*, el pare de la història, el primer que va decidir-se a reflexionar i deixar constància dels esdeveniments del seu temps (les guerres mèdiques que enfrontaven a grecs i perses). Heròdot fou alhora un gran viatger i, per tant, algú que trepitjà el món conegut del seu temps amb la intenció d'entendre'l i copsar allò d'essencial que havia passat, abans que ell hi fos, embarcant-se en un seguit de viatges que el portaren des de la seva Halicarnàs natal fins a l'Àsia menor, Líbia, Egipte o Babilònia. Entendre el present a partir del passat...

L'objectiu d'aquesta primera edició, que convocava a alumnes de 4t ESO i 1r i 2n de Batxillerat, era que els alumnes reflexionessin per escrit sobre un tema que ens semblava en total consonància amb el propi Heròdot i l'actualitat del món en què vivim, el moviment de les persones, un tema ampli que podia permetre la flexibilitat per parlar de les migracions amb motivacions diverses (de treball, voluntàries, forçades) i des de molts punts de vista diferents, però, sobretot, que podia permetre que els nostres alumnes obrissin els ulls i la ment a un món sobre el qual cal poder reflexionar.

Tot seguit volem compartir amb els lectors les següents reflexions amb què, entorn als indians, una alumna ens va delectar tot fent-la mereixedora del primer premi en la seva categoria, 4t ESO.

Les migracions dels éssers humans han estat presents al llarg de la història de la humanitat. L'ésser humà no ha parat mai de viatjar, des de la prehistòria fins als nostres dies, i sempre per causes molt diverses: econòmiques, socials, polítiques, culturals, familiars, bèl·liques o fins i tot desastres naturals.

«Les migracions dels éssers humans han estat presents al llarg de la història de la humanitat.»

Si parlem en concret de migracions per causes econòmiques, ens referim a persones que marxen del seu país d'origen per començar una nova vida, normalment perquè no troben feina o no tenen suficients recursos per tirar endavant. Un exemple d'aquest tipus de migracions econòmiques són aquells espanyols que van marxar a lberoamèrica entre els segles XIX i XX per estar-s'hi durant una temporada, provar fortuna i, si aconseguien fer diners, tornar a Espanya. Són els anomenats «indians», gent que anà a «fer les amèriques» per fugir de la situació de pobresa en què es trobaven i aconseguir fer fortuna.

Abans, però, fem un petit repàs de les migracions americanes. Cap a finals del segle XV, els europeus van començar a viatjar a Amèrica i «van descobrir» tots els territoris que, més endavant, es van començar a poblar (la primera onada d'emigrants espanyols al nou continent fou al 1520). A partir d'aquell moment, les migracions no van parar i es van establir importants punts de contacte entre els dos territoris. Els segles XVI i XVII, per la seva banda, són un període d'assentament i aclimatació.

És a partir de finals del segle XVIII i al llarg dels segles XIX i XX quan tenen lloc les migracions dels indians, espanyols que vivien sobretot en territoris a prop del mar com Galícia, Astúries, Cantàbria, el País Basc, Catalunya o les illes Canàries. Certament, devia ser molt difícil prendre una decisió com aquesta, perquè ho havien de deixar tot enrere i anar allà a començar des de zero. Llavors, per què van decidir marxar? Què pensaven fer en arribar allà?

Un cop establerts, com es guanyaven la vida? I després d'uns anys, què els va motivar a tornar? De les masses que arribaven en vaixells atapeïts de gent només uns quants aconseguirien complir el seu somni. Abans de marxar es pensaven que mar enllà tot seria perfecte, però un cop arribaven es trobaven amb una sèrie de dificultats. Alguns les van aconseguir superar amb èxit, tot i que molts no van tenir tanta sort, perquè, al cap i a la fi, a part de treballar molt, tot era qüestió d'atzar.

Era gent en busca d'aventura i fortuna, joves pescadors que estaven cansats de la duresa de la seva feina, els segons fills de famílies modestes als quals se'ls presentava un futur incert... Tots havien sentit meravelles sobre aquelles terres, les Índies i, atrets pel sentit aventurer i la busca de la fortuna, es van endinsar en l'aventura americana.

La majoria d'emigrants eren joves solters que es casaven amb noies del país que els acollia. D'altres, ja casats amb o sense fills, esperaven tornar aviat o que la família es reunís amb ell un cop

s'havia establert. El més important que havien de fer en arribar era buscar-se una feina, establir-se, aconseguir estalviar alguns diners i, a poc a poc, anar fent fortuna. Normalment es posaven a treballar com a dependents en comerços o indústries; a canvi, els propietaris els donaven menjar, un llit on dormir i un petit sou que anaven estalviant.

Després de molts esforços i llargs anys de treball, alguns van aconseguir crear el seu propi negoci amb els seus estalvis —d'altres, però, no ho van aconseguir. Els que van tenir l'ocasió i s'ho van poder permetre van comprar fins i tot títols nobiliaris que els van convertir en ducs o comtes.

Ara m'agradaria fer un petit parèntesi en aquest escrit. En mig de la felicitat d'aquells que s'estaven enriquint hi havia persones que vivien en unes condicions pèssimes, els esclaus. A partir de principis del segle XIX, el tràfic d'esclaus (generalment provinents d'Àfrica) va augmentar moltíssim a Amèrica i es realitzava tant de manera legal com il·licitament. Era l'esclavitud completament normal en aquella època; la majoria de propietaris tenien un gran nombre d'esclaus que estaven obligats a fer les feines més feixugues, si bé els que treballaven a les ciutats vivien en unes condicions millors que els que ho feien al camp (tots, però, no eren considerats persones, amb tot el que comporta aquest fet). Així, als nuclis urbans treballaven en el servei domèstic com a criats, cotxers...; vivien amb el propietari i solien anar ben vestits. A les cases de camp, les plantacions, la vida era molt més complicada. De mitjana uns 250 esclau, tots marcats amb un senyal identificatiu del propietari, treballaven sense parar durant tot el dia i no tenien cap tipus de dret, ni tan sols a tenir algun dia de festa. A més, vivien en petits habitatges i vestien amb roba molt senzilla.

Hi va haver esclaus que van néixer i morir com a tals. D'altres van aconseguir la seva llibertat després de llargs anys de treball i patiment. I d'altres, com les dones embarassades, havien d'anar pa-

gant un quantitat de diners al propietari perquè el fill tingués llibertat. Alguns indians van defensar els drets i la llibertat dels esclaus, i d'altres van ser més durs, ja que en treien un benefici econòmic força elevat.

Tornem després d'aquest parèntesi al tema que ens ocupa. D'aquelles masses de gent que van arribar a les amèriques, només uns pocs van tornar convertits en indians, és a dir, enriquits. Uns quants no van tornar mai i d'altres ho van fer però amb les maletes buides. Què els va impulsar a tornar? L'enyorança, va ser, probablement, una de les raons. En altres casos, les independències dels països americans significà el retorn de les grans fortunes espanyoles.

El retorn dels emigrants al seu país d'origen es va convertir en tota una celebració i més encara si aquell que tornava era un indià que s'havia enriquit. Els habitants dels pobles esperaven ansiosos la tornada d'aquells herois (així eren considerats) que havien marxat sent molt diferents de com tornaven (era la manera de vestir el que els distingia dels que no havien aconseguit fer fortuna). A més, van portar importats molts productes com ara algunes espècies vegetals, animals, fustes (especialment la caoba), i fins i tot criats negres perquè treballessin en les feines de casa i un nou estil musical, l'havanera, una aportació cultural que ha perviscut fins avui dia.

Un cop instal·lats de nou al seu poble, els indians havien de demostrar que s'havien fet rics, raó per la qual van començar a col·laborar en l'organització d'obres benèfiques per afavorir directament les necessitats del seu poble. Era la manera de demostrar la seva bona voluntat, i s'ha de reconèixer que gràcies a la seva col·laboració molts pobles van sortir de la pobresa i de l'abandonament amb la construcció de nous edificis, com escoles i hospitals, entre d'altres accions.

A més, donat que tenien tants diners, a part d'ajudar els altres, també invertien per als seus propis béns. La majoria es van construir grans cases o viles amb unes característiques molt peculiars. Abans de tornar, l'indià enviava diners a una persona de confiança perquè anés controlant la construcció de casa seva (d'estils propis de l'època: neoclàssic, neogòtic, modernisme), de manera que quan arribés a Espanya només havien de polir els últims detalls i ja es podien instal·lar còmodament en el seu nou habitatge.

Per tancar, m'agradaria fer unes quantes consideracions. En primer lloc, són els indians un tema del que no es parla sovint, si bé jo el trobo molt important i molt interessant, perquè van contribuir, d'una manera o altra, a millorar l'economia del nostre país i enriquir la cultura. A més, la tasca solidària que van dur a terme va ajudar moltes

persones amb moltes necessitats i amb dificultats econòmiques.

En segon lloc, un fet que està en totes les migracions és que, tot i que marxes, sempre existeix la possibilitat de tornar, quan has triomfat i has aconseguit els teus objectius o quan has fracassat i no has pogut superar les dificultats. Quan hi ha el fet migratori pot sorgir el sentiment de no saber exactament d'on ets, de no identificar-te amb cap terra. Hi ha gent que pot viure amb aquest sentiment, però hi ha persones que no. Els espanyols que van marxar a Amèrica allà eren «espanyols» i quan van tornar, si és que ho van fer, eren «indians». Quan estaven allà trobaven a faltar la seva terra i quan van tornar enyoraven el territori on havien fet fortuna. Això en el cas dels que van tornar però, què n'ha estat d'aquells que mai no van tornar?

Ens uneix BetàniaPatmos

Entrevista a... Anna Dalmases

Associació d'Antics Alumnes

L'Anna Dalmases va acabar l'Escola l'any 2003 amb la promoció GUERRA NUNCA MAIS. De caràcter emprenedor, destaquen en ella el seu positivisme contagiós i la seva passió per recórrer món, activitat aquesta que la seva família li ha fomentat des de ben petita.

Un cop finalitzats els estudis a BetàniaPatmos, l'Anna va escollir estudiar arquitectura a l'ETSAV, formació que va completar amb pràctiques laborals en diferents estudis d'arquitectura. Igual que a l'Escola, la seva voluntat per involucrar-se en tot tipus d'activitats i la seva passió per viatjar i conèixer altres cultures la portaren a demanar una beca Erasmus a Hongria i realitzar unes pràctiques laborals a Grècia.

Al 2010 sortí de la universitat amb el títol sota el braç, moment en què la crisi a la construcció estrenyia fortament el sector. Afortunadament, el fet d'haver treballat durant la carrera li va jugar a favor per tal de trobar feina i aplicar els seus coneixements a dos estudis d'arquitectura de Barcelona. L'Anna, tanmateix, volia aprofundir en un àmbit molt innovador de la construcció dels espais, el disseny arquitectònic d'experiències, raó per la qual va marxar a estudiar a Londres ara fa més de 2 anys.

Aquest mes ha tornat a Barcelona i, com a bona relatora d'històries, ens vol explicar la seva: com decideix un marxar, en quin moment torna, quins sentiments té durant tot aquest procés i què és el *xoc cultural invers*.

Anna, fes un resum del teu viatge d'anada i tornada.

Tot i que el meu punt de partida és l'arquitectura, la meua curiositat per aprendre i explorar nous camps em van portar a Londres, on podia aprofitar-me a noves disciplines que a Barcelona estaven molt lluny de l'arquitectura. D'aquesta manera vaig decidir

cursar el Màster en Entorns Narratius a l'escola Central Saint Martins de la University of the Arts of London, estudis en els quals vaig explorar metodologies innovadores sobre el disseny i la gestió d'espais per tal de poder explicar històries amb ells. A més, vaig formar part de l'equip guanyador del concurs que tenia com a fita la creació d'una nova estratègia de disseny per al Saló Nàutic de Londres i vaig tenir l'oportunitat de treballar a l'estudi d'experiències de màrqueting FreeState, lloc on vaig aprendre la importància de l'estratègia creativa en qualsevol projecte a desenvolupar.

Avui sóc a Barcelona i col·laboro com a *freelance* creativa amb empreses entre Barcelona i Londres. En són alguns exemples Vitra, Coyco o Srta. Templeton. Confio a arribar a desenvolupar projectes d'espais i esdeveniments des de l'estratègia creativa i l'experiència a l'usuari com a centre del procés de creació.

On eres abans de decidir marxar a Londres?

Era a Barcelona, en un estudi d'arquitectura, EXEDRA, acabant el desenvolupament d'un projecte executiu a Bèlgica. Fou una experiència francament interessant, si bé després de dos anys dibuixant tots i cadascun dels detalls de l'edifici, cadascuna de les 450 portes, ja començava a tenir-lo avorrit. A més, el projecte acabava i, a causa de la crisi, l'estudi no podia preveure quina seria la següent proposta. Semblava que era el moment ideal per marxar i estudiar algun màster que, en certa manera, em permetés ampliar les meves possibles sortides laborals.

Què et portà a Londres?

Londres és una ciutat fascinant, vibra per si sola, és plena d'oportunitats. Tot el que allà passa és observat a nivell mundial i aquest magnetisme atrau.

No obstant això, la decisió final va venir marcada per la seva proximitat a Barcelona. Al seu moment, la primera vegada que vaig decidir buscar màsters tenia una situació familiar complicada i el fet de poder volar i en dues hores ser a Barcelona feien de Londres la ciutat ideal per marxar.

Ben clara era la idea que m'impulsava a aterrar a la ciutat del Tàmesi: volia estudiar un màster a la Central Saint Martins anomenat *Creative Narrative Environments*, l'eix del qual és la creació d'experiències on a un usuari li és comunicada una història concreta. Volia ampliar els horitzons de la meua formació, perquè sempre havia entès l'arquitectura com un concepte més ampli, apartat únicament de la construcció d'espais estàtics. M'agrada el concepte de ser arquitecte d'experiències, d'entendre que qualsevol cosa que ens rodeja ha estat estratègicament articulada, dissenyada i construïda a consciència, ja sigui un producte, una campanya de màrqueting, un esdeveniment, una part d'una ciutat o qualsevol edifici. Un arquitecte d'experiències pot tenir un registre molt més ampli.

Què has fet a Londres?

Vaig començar la meua estada estudiant. No obstant això, el ritme de la ciutat és exageradament car i, als pocs mesos, vaig decidir buscar una feina a través de la pròpia universitat. D'aquesta manera vaig aconseguir unes pràctiques en una empresa d'experiències de màrqueting amb la qual encara avui segueixo col·laborant.

Londres m'ha ensenyat que és responsabilitat teua buscar totes les oportunitats. La universitat no t'exigia molt especialment i, al contrari del que molta gent pensa, no et brindava gaires oportuni-

Ens uneix BetàniaPatmos

tats laborals, raó per la qual has d'aprendre a agafar les regnes i buscar-te-les tu mateix. Aquesta feina, per exemple, la vaig aconseguir prenent la iniciativa de parlar amb un ponent després d'una conferència. I és que he après que és primordial aprendre a fer *networking!*

Què et vas trobar a Londres?

De tot! Bons amics, tant catalans com anglesos i, en especial, molts i molts asiàtics. El 85% dels meus companys al curs ho eren (he sentit més mandarí que mail), cosa que et fa ser conscient de la realitat mundial on Àsia és una potència emergent.

A Londres bàsicament em vaig trobar una societat oberta on no importa tant la teva formació estrictament entesa; s'entén que a nivell laboral es facin salts entre equips multidisciplinaris que són capaços de llegir entre línies dins de la

teva formació i veure quins valors pots aportar en altres sectors.

També em van seduir activitats relacionades amb el món de les experiències fascinants com ara el *Secret Cinema*, una experiència cinematogràfica immersiva; l'*Alcoholic Architecture* o una magnífica exposició d'Alexander McQueen comisariada de forma excepcional.

Què t'ha portat a tornar?

Tornar? No sé jo... Ara sóc a Barcelona, cert!, però el concepte *tornar* té connotacions ara per ara d'anar endarrere. No m'agrada concebre-ho així... Cal dir que des del primer moment vaig posar un límit a la meva estada si bé m'hi he quedat més temps del previst.

Quan ets a l'estranger treballant la conversa de tornar és constant entre els grups d'expatriats. Cadascú té els seus

arguments o percep pressions diferents; hi ha qui no vol ser tan lluny de la seva família a mida que es va fent gran; hi ha qui vol tenir fills i no ho concep a Londres; hi ha qui simplement troba a faltar el sol i una certa qualitat de vida. Cada cert temps, quan ets fora, et plantejges per quant de temps t'hi quedaràs.

Què t'has endut?

M'he endut confiança. El fet d'haver de prendre constantment decisions, solucionar petits problemes i, sobretot, llençar-te a la piscina a buscar les teves pròpies oportunitats és una de les experiències més emocionants que pots viure a l'estranger. Sí, en definitiva, aquesta energia de saber que pots fer el que et proposis si agafes les regnes del teu futur és el que m'he endut.

Paraules d'una mare

Activem l'AMPA de l'Escola BetàniaPatmos per a tot el curs 2016-2017

Giòria Gelada, presidenta de l'AMPA

L'escola és un element central a la vida dels nostres fills i filles. Aquí hi passen anys cabdals, que poden anar des dels inicis de la infància fins a les portes de la seva vida adulta. L'ideari, els valors i el projecte educatiu que validem en posar-hi confiança els fem propis, com a fonaments que compartim i transmetem també a casa. A més, el sistema educatiu del país contempla la necessitat de participació i col·laboració dels diferents agents que participen en la comunitat educativa (alumnes, pares, docents, personal no docent, direcció) per tal d'enfortir llaços i enriquir-la. El consell escolar ho evidencia clarament.

Són diverses les veus que constaten els efectes positius de la implicació de les famílies a les escoles, efectes entre els quals destaquen una actitud més favorable dels nens i nenes vers el centre educatiu i un millor rendiment escolar respecte de les seves capacitats. En l'àmbit familiar, permet una major comunicació pares-fills, cosa que ajuda a poder conèixer millor les seves actituds, conductes, èxits i dificultats, i treballar de manera positiva per reforçar-ne els punts forts i enfrontar els entrebancs. Més enllà encara, contribueix de manera molt positiva a crear comunitat, millorant la percepció i el reconeixement del paper que tenen totes les parts que conformen l'escola.

Les associacions de mares i pares d'alumnes (AMPA) es configuren com l'àgora per a la participació organitzada de les famílies en el centre educatiu, com el marc per a la reflexió i el diàleg entre família i escola. A BetàniaPatmos, tots els pares i mares d'alumnes de l'Escola formem part de la seva AMPA pel simple fet de confiar-li l'escolarització dels nostres fills i filles.

Com funcionem?

Per poder dur a terme les activitats promogudes des de l'AMPA, aquesta disposa d'una junta. La Junta de l'AMPA està formada per un grup de pares i mares que, organitzats en comissions de treball i reunits mensualment, participem de manera desinteressada amb l'única finalitat de poder oferir projectes d'interès per a les famílies del centre i de contribuir, en la mesura que ens corresponi escoltant les propostes que ens arriben, en la millora de la nostra Escola.

La Junta alhora fa de corretja de transmissió entre famílies i centre, traslladant les inquietuds, dubtes, queixes, problemes, suggeriments o reconeixements generals de les famílies. L'Escola ens trasllada respostes o, si és el cas, assumeix compromisos a fi de solucionar o atendre les qüestions plantejades. També l'Escola ens dona a conèixer temes d'actualitat en l'àmbit escolar i, si s'escau, pot presentar iniciatives que està valorant implementar per rebre'n valoració com a pares i mares.

A més, aquest òrgan compta amb l'ajuda dels delegats de classe, que ens permeten assegurar tant que totes les propostes i dubtes ens arribin per donar-hi resposta, com fomentar la participació en les diferents activitats que es donen en l'àmbit escolar.

Com hi podem participar?

Tal com recull la FAPAC, Federació d'AMPA de Catalunya, hi ha diferents maneres de participar a través de l'AMPA. Bàsicament, però, són dues.

- Puntualment, donant suport a alguna activitat per la qual es necessiten pares i mares voluntaris. Nosaltres hi afegim també, aportant els vostres comentaris o preocupacions.
- Regularment, assistint a les assemblees que es convoquen per tal d'informar les famílies del que fem i acudint a les diferents activitats, debats o xerrades que organitzem sobre temes d'interès en l'educació dels nostres fills.

Paraules d'una mare

Activitats del curs 2016-2017

Des de les diferents comissions de treball de la nostra junta de l'AMPA, estem treballant per oferir-vos un ventall d'activitats que puguin ser d'interès per a les famílies. Actualment ja tenim programades les següents accions i dates, que us presentem tot seguit.

Aula Oberta. S'han programat tres conferències entorn de la gestió de les emocions i l'enfortiment emocional dels nostres fills. Tindran lloc a la Sala d'actes, normalment a les 19.30 h.

- 3 de novembre de 2016:
Hiperpaternitat, a càrrec d'Eva Millet.
- 18 de gener de 2017:
Viure amb entusiasme, a càrrec de Victor Küppers.
- 9 de març de 2017:
El primer amor, a càrrec d'Eva Bach.

Festa de l'Escola. Se celebra cada any el primer dissabte després de l'1 de maig. Aquest any tindrà lloc el 6 de maig de 2017 al matí. Es tracta d'una jornada matinal de trobada familiar on es programen jocs i activitats, competicions esportives, concursos o exhibicions culturals i esportives, entre d'altres. Per organitzar aquesta Festa és molt important la presència de pares i mares voluntaris el mateix dissabte i la tarda anterior.

Acció social. L'Escola participa cada any i de manera molt activa en diversos projectes solidaris que serveixen per sensibilitzar els alumnes i lligar la formació en valors que reben amb les accions que es poden fer des de casa. Des d'aquest curs, BetàniaPatmos compta amb un conveni de col·laboració amb Càritas, que suposarà un impuls en l'acció solidària en diversos àmbits i etapes escolars.

Durant tot el curs lectiu, tots els alumnes participen en la recollida de taps de plàstic, que es destinen a la investigació per a l'esclerosi múltiple a través de la Fundació GAEM. Alhora, aquesta activitat s'articula com a projecte interdisciplinari perquè els alumnes de 4t de Primària entenguin millor com funciona un programa solidari.

D'altra banda, es duen a terme accions solidàries puntuals, com la participació a La Marató de TV3 o campanyes socials promogudes des de l'AMPA amb la col·laboració de les famílies:

- Novembre de 2016:
Recapte d'aliments, en col·laboració amb el Banc d'Aliments.
- Desembre de 2016:
Recollida de pilotes, en col·laboració amb l'Associació Cívica La Nau.
- Maig de 2017:
Donació de sang, en col·laboració amb la Creu Roja.
- Maig de 2017:
Recollida de roba, en col·laboració amb la Fundació Formació i Treball.

Assemblea. Prevista enguany per al 6 d'abril de 2017 a les 19 h, l'Assemblea general és el punt de trobada anual de les famílies associades a l'AMPA. Durant l'assemblea la Junta rendeix comptes de la seva gestió i sotmet a aprovació el pla d'actuació i els propers pressupostos. El format que li donem permet també als assistents conèixer de primera mà assumptes d'interès que exposa la direcció del centre i gaudir de la intervenció d'alumnes que presenten iniciatives i/o treballs ben interessants, que evidencien la formació que estan rebent els nostres fills i les capacitats que adquireixen.

Per concloure (o per començar)

La implicació activa dels pares i mares transmet un missatge positiu de la importància de l'Escola als nostres fills, permet conèixer millor com funciona, possibilita que afrontem i resollem conjuntament els nostres neguits, ens ajuda a millorar contínuament i permet fer escola on tots ens sentim part important d'un tot.

Us animem, doncs, d'una banda, a participar de totes les activitats promogudes des de l'AMPA, així com dels diferents actes de celebració del 75è aniversari de BetàniaPatmos, i, de l'altra, a fer-nos arribar els vostres suggeriments o comentaris a través dels delegats de classe o del nostre correu electrònic secretaria@ampa-betania-patmos.org.

Gràcies i molt bon aniversari!

L'Escola + sostenible

Els alumnes de 3r ESO són part activa d'una nova Barcelona

Anna Hervàs, professora del Departament de Ciències

«A mi la política no m'interessa.» Aquesta és una frase que els nostres alumnes segur que han dit en algun moment. Quan entenem la política com el que passa al Congrés dels Diputats o a la Generalitat, el que ens provoca és una actitud de llunyania –«això no va amb mi». En canvi, quan entenem que la política és el que ens envolta com a ciutadans i que tenim certa incidència en el que passa en aquest món més proper, la cosa canvia.

Un primer pas cap a la implicació

Els alumnes de 3r ESO van començar el seu periple per aquesta nova concepció de fer política amb el seu treball de síntesi. La proposta, estrenada el curs passat, passava per conèixer millor els diferents barris de Barcelona per tal de fer una anàlisi de la seva situació socioeconòmica i, posteriorment, analitzar si hi havia desigualtats entre els barris treballats.

D'aquesta manera, els nois van haver de visitar el barri amb què treballaven i van haver de tractar de parlar tant amb la gent del carrer com amb personatges del veïnat que consideraven significatius. Si tenim present que les bones polítiques són aquelles accions que es fan coneixent l'àmbit d'actuació on es portaran a terme, quina millor manera hi ha de conèixer un barri que parlar amb els seus habitants, el seu capital social?

L'anàlisi de les dades que havien obtingut durant la recerca d'informació, la jornada de visita i els dies posteriors, els va portar a una nova visió de la seva ciutat; començaven a ser conscients que Barcelona és molt heterogènia, i començaven també a tenir una visió més crítica de com es desenvolupa la vida des dels diferents barris. I amb aquest bagatge a l'esquena, tots els alumnes van participar en una lliga de debat on es va posar sobre la taula l'existència o no de desigualtats a la ciutat, format aquest que no és més

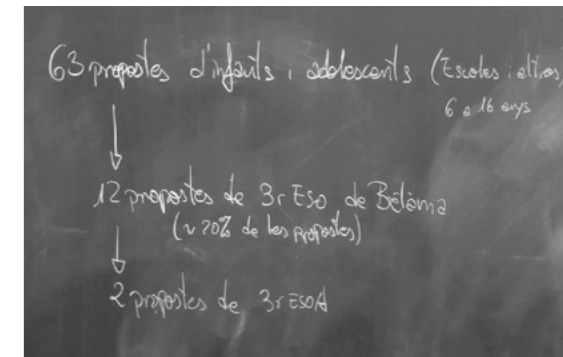
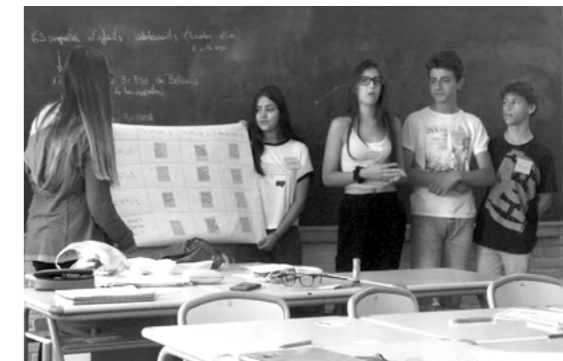
que un altre exemple de l'acció política en la seva màxima expressió. Aportant dades, els alumnes intentaven explicar, als seus oponents en el debat i al públic en general, el seu punt de vista. No és això el que el ciutadà espera d'un representant als estaments governamentals quan li confia la seva butlleta?

I un de segon

Tancant de manera adient el treball de síntesi, gràcies que l'Escola és part activa d'Escoles + Sostenibles, entitat municipal que es dedica a la promoció de la sostenibilitat als centres escolars de la ciutat, els nois i noies de 3r ESO van tenir l'oportunitat de treballar en el procés participatiu que precedeix a la redacció del Pla d'acció municipal (PAM).

Amb el suport d'uns dinamitzadors de la Fundació Pere Tarrés, van realitzar unes propostes al voltant de l'eix 3, «Transició ecològica», que van ser consensuades per tots els grups de 3r. Des de baixar l'edat d'ús del bicíng fins a crear unes beques de transport públic, els nostres alumnes ens van sorprendre amb unes idees que indicaven una manera responsable de «fer política».

Posteriorment, sis representants d'aquest nivell van portar les propostes fetes des de l'Escola a una dinàmica intercentres que va tenir lloc a l'Espai Jove La Fontana. En aquesta activitat, on van participar cinc centres més, mitjançant una dinàmica de

design thinking, es van triar unes altres propostes que s'inclourien en el procés, a més de les pròpies dels centres.

Dos mesos més tard, la Fundació Pere Tarrés ens va visitar de nou per explicar-nos com havia anat la selecció de les idees que s'havien rebut per part de tota la ciutadania i de les diverses entitats durant el procés participatiu obert per l'Ajuntament. El 20% de les propostes escollides per portar al Ple Municipal a debatre-les per incloure-les al PAM provenien dels alumnes de la nostra Escola.

Així doncs, finalment, sí els interessa la política. I, de fet, els van sorprendre molt els resultats quan es van adonar que finalment les seves idees podien fer-se realitat. De fet, potser d'aquí poc els nois i noies de 14 anys podran utilitzar el bicíng... I algun dels alumnes d'aquesta Escola podrà dir: «Això ho vam proposar nosaltres!»

La vida a l'Escola

Hacer ciencia desde una butaca parlamentaria

María de la Torre, alumna de 2º de Bachillerato

El Parlamento Científico Joven es un programa destinado a preparar a estudiantes de entre 16 y 19 años como futuros ciudadanos activos en esta sociedad del conocimiento y de la investigación que protagoniza el siglo XXI. De esta manera, los jóvenes se involucran activamente en su propio porvenir mediante el debate, la negociación y el conocimiento de temas novedosos y vanguardistas.

El pasado mes de abril tuve la oportunidad de ser una de sus casi 100 participantes en la convocatoria anual que se celebraba en Barcelona, actividad en la que, durante tres días, participamos todos de manera muy activa siguiendo pautas de constante debate. La primera jornada, tras una charla introductoria, la dedicamos a la realización de una serie de juegos por equipos con la finalidad de fomentar un buen ambiente entre todos. Además, la organización nos dividió en cinco comités.

El segundo día fue el más teórico de todos. Mi comité trabajó el tema «Imitando la naturaleza». Debatimos y nos informaron sobre las aplicaciones de la biología sintética y la bioingeniería, disciplinas que se han convertido en los últimos años en técnicas muy usadas en investigación de medicamentos y fármacos. Sus futuras aplicaciones van desde la mejora de tratamientos terapéuticos a la mutación de moléculas para que puedan absorber el exceso de CO₂ de la atmósfera. Acabamos el segundo día con la redacción de unas memorias, donde sintetizamos todo lo aprendido y lo debatido con tal de preparar nuestra intervención en el Parlamento.

Amaneció el tercer día con una lluvia incesante, de esas que paralizan por completo la ciudad. Fue toda una odisea llegar hasta el Parlamento de Cataluña y, una vez allí, si bien estábamos un poco desanimados por el fatídico comienzo del día, pronto se iniciaron las tareas asignadas para esa jornada. En primer lugar, nos recibió la presidenta del Parlamento, Carme Forcadell, y nos expli-

có el funcionamiento de este. Tras un buen desayuno, en segundo lugar, empezó propiamente la sesión parlamentaria, cuyo objetivo principal era que los cinco comités expusieran sus temas y sus resoluciones. Por cada comité, habría dos rondas de preguntas por parte de los demás participantes y finalmente se votaría por mayoría la aprobación o no de esas resoluciones. A priori pensé que este acto tan protocolario y pautado acabaría con mi paciencia provocando en mí el más profundo sueño de Morfeo. Para mi sorpresa, no fue así. Las horas pasaron volando; todos estábamos tan enfrascados en los temas y en el debate que la calidad de la sesión fue extraordinaria. Acabada la votación de las resoluciones, los organizadores nos despidieron con un discurso de agradecimiento previo a un pequeño tour por el Parlamento. Llegó la foto final de grupo, la despedida de los organizadores, la salida del Parlamento y, al final, la despedida de mis compañeros.

El trayecto de vuelta a casa fue el momento en el que realmente valoré la experiencia tanto como se merecía, una mezcla de tristeza por haber acabado ya y, a la vez, de satisfacción por el esfuerzo y las ganas con las que me había dedicado a aprender el máximo posible. Es por esto por lo que animo al colegio a seguir con este tipo de actividades y, sobre todo, a los alumnos. Resulta fácil apoyarse en la excusa de que el bachillerato son dos años de mucha exigencia y que, por tanto, ya no hay tiempo para este tipo de cosas. Pero no nos engañemos. Todo tipo de actividades extraescolares deben enfocarse pensando

en un mayor aprendizaje; somos adolescentes, y la visión que debemos tener de nosotros mismos es la de una hoja en blanco. Es cosa nuestra rellenarla durante nuestros últimos dos años antes de llegar a la universidad. No solo basta con memorizar lo que te han dicho en clase; actividades extraescolares como estas te dan otro punto de vista que ayuda a enriquecer tu formación.

Esta es la diferencia entre afrontar el bachillerato de forma activa o hacerlo de forma pasiva; la experiencia de cada uno al final del curso no tendrá punto de comparación. Si queréis, tomároslo como la filosofía de vida del buen estudiante.

Lectures in English in Sixth Form

School Year 2015-16

Dr Janet DeCesaris's Talk on the United States 2016 Elections., Carla Bové, 2nd Batxillerat student

On Tuesday, November 8th, 2016 Democrats and Republicans will be indirectly electing the 45th president of the United States of America. Fifty states will vote for either Hillary Clinton or Donald Trump, both of whom are natural-born citizens of the United States and over the age of 35. For the past year, the US has witnessed a race full of debates, speeches, and promises which has divided the country into two. A war of ideologies that will conclude with one victor, who will end up being President for a span of four years, if not elected for a second term.

As a seventeen-year-old non-citizen of the United States, I'm not eligible to vote for the candidate I believe should become one of the most powerful human beings of the 21st Century. Considering what I know about the American society and having been a part of it for over a decade, the candidate I deem to become the future president is Hillary Clinton. Donald Trump, with his narcissistic and racist tendencies, is in my view not fit to become the leader of such a diverse nation such as the United States of America.

Dr Jahel Queralt's talk on *Animal Farm*, Joan Marset, 2nd Batxillerat student

At a glance, *Animal Farm* looks like a simple book, and I would even dare to say a childish one. In fact, it is not until you dip into it, that you realize that George Orwell's novel not only explains the history of a group of pigs that lead Manor Farm to overthrow its owner, the wicked Mr. Jones, but also reveals a profound insight into the totalitarian regime which was established in the USSR right after the Russian Revolution.

This is precisely what Dr Jahel Queralt, a specialist in political science with extended experience on the subject, explained during her lecture; namely, the way totalitarian regimes control people's lives to the point where the state is above the people, whose freedoms and rights are continuously violated. Totalitarian regimes stay in political power through propaganda campaigns and political repression, control over the economy and people's freedom of speech, surveillance and use of terror. They also elaborate an ideology, a set of ideas that give the society a direction and something to hold on to. In the case of Nazi

Germany, this was based on severe racism and anti-Semitism and, in the case of the USSR, utopian equality.

Orwell's work is then an allegory, in which some characters and situations stand for other characters and situations, which actually took place at some point during the rise of Communism. For instance, Manor Farm represents Russia, and the farmer Mr. Jones is the Russian Tsar, whereas the pig Old Major stands for either Karl Marx or Lenin, and the pig named Snowball represents the revolutionary Leon Trotsky, a threat to Napoleon's (Stalin's) insatiable desire of power, which finally results in the establishment of a totalitarian regime in Manor Farm, hereinafter called Animal Farm and ruled by the principles of Animalism, meaning Communism. At the end of the book, after several periods of shortage of food and hunger among animals, the commandment "All animals are equal" experiences an unnoticeable change and turns into: "All animals are equal, but some animals are more equal than others".

La vida a l'Escola

No és un simple adéu

Mariona Salip, antiga alumna de la promoció Generació del 98

Vertigen. Vertigen és el que sent un alumne de 2n de Batxillerat durant els últims mesos del curs. Treballs, apunts, classes, llibres, exàmens i una selectivitat cada cop més propera és l'únic en el que pensem durant aquesta recta final. Entre aquest atabalament arriba el dia més esperat, el 20 de maig de 2016 en el nostre cas, el dia de la graduació, un divendres on tot just hem acabat els nostres últims exàmens a l'Escola. El cert és que ja feia anys que l'Agenda ens recordava el dia en què la promoció de 2n de Batxillerat deixa enrere la seva etapa escolar; tot i així, mai no estem preparats per ser, de sobte, els protagonistes.

I és que el temps passa tan ràpid... Qui ho diria que aquelles paraules que ens varen dir el primer dia de curs serien veritat? «Nois, heu de ser conscients que aquest curs passa molt ràpid, així que us hi heu de posar des del primer dia». És només quan tens davant dels teus ulls la darrera pujada que lamentes no haver seguit aquell savi consell. Efectivament, l'últim any d'escola ha passat en un sospir, probablement a causa de la seva intensitat: examinant-nos una i una altra vegada, festes, sopars, el Treball de Recerca, la responsabilitat d'escollir carrera universitària...

Doncs sí, va ser el passat dia 20 de maig que la promoció de l'any 1998, autodenominats la *Generació del 98*, rebíem «l'última lliçó» a la Sala d'actes de l'Escola BetàniaPatmos, la que ha estat la nostra família durant tants anys. Arribàvem vestits de vint-i-un

botons acompanyats dels nostres pares i altres familiars, i ens aturàvem a la primera parada, la fotografia, que seria la primera de tantes d'altres que ens farien en aquella nit en un intent de preservar aquell moment en el temps. Un cop fora de la zona de perill per a les noies que no renunciem als tacons, la famosa rampa, ens vam trobar amb un altre emblema del dia de la graduació. Es tracta del mural realitzat pels alumnes d'un curs inferior com a símbol de comiat on figuren tots els nostres noms. Satisfets d'haver-nos localitzat entre aquell mar de paraules, ens vam disposar a entrar a la Sala d'actes.

Una vegada asseguts, van començar les xerrades de tots aquells qui ens volien acomiadar, ja fos un llarg discurs que ens portà a reflexionar sobre el nostre futur i la gran etapa que deixàvem enrere o unes paraules dels professors que ens han vist créixer o unes reflexions de pares que ens han fet de suport durant aquest llarg camí. El convidat especial d'aquella nit va ser l'Alfredo Pastor, professor emèrit d'Economia a IESE qui, després d'un intens discurs sobre la falta de compromís i l'egoisme per als quals s'han governat les persones aquests darrers anys, ens va revelar la dura però certa veritat que hauríem de ser nosaltres qui ens enfrontem a aquesta societat plena de reptes. I és que, a més, l'Alfredo Pastor va depositar sobre nosaltres la plena confiança, un factor imprescindible per poder superar els reptes que ens han deixat els nostres pares.

Com a últim però no menys important, tocà el torn als alumnes com a repre-

sentants de tota la promoció, oradors que van dedicar unes paraules als seus companys, als professors i a l'Escola. Van fer memòria d'anècdotes gairebé oblidades i van remarcar els millors moments compartits al llarg d'aquest viatge. I tot això amb unes paraules carregades de tendresa, una nostàlgia a punt de conquerir el cor de tots i cada un de nosaltres i amb ganes de seguir endavant sempre recordant les vivències que l'Escola ens ha regalat, vivències que duran a la nostra motxilla allà on ens porti el destí. Com a clausura d'aquest acte, se'ns va fer l'entrega del clauer de l'Escola, un símbol del vincle que ens unirà per sempre. I d'alguna manera va ser amb nosaltres que el Ricard Pol, director de l'Escola durant tants anys, també posava punt i final als seus dies com a membre d'aquesta gran família.

Després d'un bon sopar en el menjador i d'haver cantat el *Gaudeamus Igitur* un pèl desentonat per l'emoció del moment, vam abaixar amb joia i un gran somriure en les nostres cares la rampa, consolidant-nos així com a antics alumnes de l'Escola BetàniaPatmos. Sigui com sigui, aquesta cerimònia no va ser un simple adéu. Les visites als professors, les *quedades* amb els amics «de sempre» es mantindran per no perdre l'essència de l'Escola que ens ha proporcionat les eines essencials per seguir endavant i aconseguir el que ens havíem proposat des de les aules i fer-ho realitat un cop fora d'elles. És ara quan la nostàlgia es fa palpable i trobem a faltar una cosa que mai haguéssim desitjat quan érem més petits: tornar a l'Escola.

Activitats

Estada de 24 professors d'educació física de la província de Zhejiang (Xina) a l'Escola BetàniaPatmos, una gran experiència per a tots

Jaume Feixas, Cap del Departament d'Educació Física i d'Esports

A mitjan maig de 2016 i a través de l'Escola Greentown Yuhua School de Hangzhou (Xina), amb la qual mantenim un intercanvi regular d'alumnes des de ja fa quatre anys, el Departament d'Educació de la província de Zhejiang es va posar en contacte amb nosaltres per plantejar-nos un possible projecte de col·laboració.

En concret, van proposar-nos elaborar un programa que els ajudés a definir quin seria el model més efectiu d'ensenyament del futbol a les escoles i com hauria de ser la metodologia que utilitzarien per aplicar-la amb garanties al seu país. La proposta havia d'anar enfocada a millorar les capacitats organitzatives i d'ensenyament d'aquest esport –matèria lectiva del currículum de tots els instituts xinesos a partir del present curs– a una selecció dels 24 millors professors d'educació física de diferents instituts de la província de Zhejiang.

El programa de formació dels professors havia de ser intensiu i tenir una durada aproximada d'uns 20 dies, a raó de 6 o 7 hores diàries de formació, i havia de dividir-se a parts iguals en dues seus. Se'ns proposava que els primers dies de formació es fessin a l'Escola BetàniaPatmos de Barcelona i, la resta de dies, a Madrid, en una entitat de reconegut prestigi com és l'Escola Gredos San Diego.

Un cop analitzada la proposta i consultats els membres de l'equip directiu, es va prendre la decisió de no desaproveitar el repte que se'ns acabava de plantejar i tirar endavant amb un projecte que, juntament amb d'altres que es realitzen a l'Escola, ajuda els nostres alumnes i professors a situar-se i a participar d'aquest món globalitzat en el qual ens ha tocat viure.

El primer pas va ser posar-se en contacte amb els responsables de l'Escola Gredos San Diego de Madrid, un centre amb el qual, fins aquell moment, no havíem tingut pràcticament relació. L'ob-

jectiu era establir els criteris per escollir els continguts del currículum del programa i, tot seguit, marcar la seva seqüenciació. Després d'intensos intercanvis de propostes, vam aconseguir, entre les dues escoles, consensuar un programa de formació força consistent i innovador.

Com a resultat d'aquesta primera fase, a mitjan mes de juny, enviàvem la proposta de formació consensuada al Departament d'Educació de Zhejiang i, a principis del mes de juliol, rebíem la notícia que estaven molt satisfets amb la qualitat del programa formatiu que els havíem fet arribar tot confirmant-nos, a finals del mes de setembre, el desplaçament d'una delegació de 24 professors d'educació física acompanyats d'un responsable (l'equivalent al Conseller d'Educació) d'una província de més de 54 milions d'habitants.

Així, des del passat diumenge 25 de setembre, data en què van arribar a Barcelona, i fins al dimarts 4 d'octubre, 24 professors d'educació física xinesos i el seu responsable, el Sr. Jin Yuan, ens han acompanyat en el dia a dia de la nostra Escola. El grup ha rebut formació intensiva sobre diferents aspectes com són la història i l'organització es-

portiva, la didàctica dels diferents mètodes d'entrenament i dels diferents sistemes tècnics i tàctics, així com les bases teòriques i pràctiques de l'ensenyament i de l'aprenentatge del futbol. Per la nostra part hem descobert una cultura molt diferent que s'està obrint al món a una velocitat extraordinària i ens han demostrat que tenen moltes ganes d'aprendre i de fer les coses bé.

El programa de formació ha estat dissenyat pel Departament d'Educació Física i d'Esports de l'Escola i ha constatat d'un total de 42 hores de sessions didàctiques teòriques i pràctiques repartides al llarg de nou dies, a més de diferents conferències, xerrades i visites a diverses instal·lacions esportives de referència de la nostra ciutat. Tot seguit us fem un resum cronològic de quines han estat en concret les activitats desenvolupades durant l'estada del grup xinès a Barcelona.

El diumenge dia 25 de setembre, a primera hora del matí i després de més de vint hores de vol, la delegació va arribar a l'aeroport de Barcelona, on va ser rebuda pel director general de l'Escola, Jacint Bassó, la directora pedagògica, Mª Pilar Pérez, i el cap del Departament d'Educació Física i d'Esports,

Activitats

Jaume Feixas. De camí cap a l'hotel es va fer la primera visita a una instal·lació esportiva, concretament el campus esportiu de la Universitat de Barcelona, on el grup de professors va assistir a la primera victòria de la temporada del nostre equip de futbol sala sènior masculí que competeix en categoria nacional i que està format per antics alumnes de l'Escola.

El dilluns dia 26 el grup va participar en dues sessions formatives teòriques: una sobre el model esportiu de l'Escola BetàniaPatmos, a càrrec de Jaume Feixas, i una altra sobre els orígens, la història i l'evolució del futbol, a càrrec de Christian Roldán. A la tarda van assistir a una classe sobre com cal ensenyar els valors de l'esport a través de la pràctica del futbol, classe impartida també per Christian Roldán. Per acabar van acudir a una de les sessions pràctiques d'entrenament de pretemporada dels equips de futbol sala infantil i cadet federats de l'Escola.

El dimarts dia 27 el grup de professors, acompanyats del cap del Departament d'Educació Física i d'Esports de l'Escola, van visitar les instal·lacions i l'estadi del Reial Club Esportiu Espanyol, on van ser rebuts pel Sr. Mao Ye Wu, director de coordinació de negocis del RCDE. A la tarda, van rebre una classe d'estructura i organització de competicions esportives, sessió teòrica que va anar a càrrec del coordinador d'equips de competició de l'Escola, Sebastià Vázquez. La jornada va acabar amb una passejada per la carretera de les Aigües on el grup va poder gaudir d'una espectacular posta de sol i d'unes fantàstiques vistes de la ciutat, acompanyats en tot moment per l'equip de professors del Departament d'Educació Física i d'Esports de l'Escola.

El dimecres dia 28 el grup va fer una interessant visita a l'Anella Olímpica, concretament a les instal·lacions de l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya, l'INEFC, on van ser rebuts per la cap de comunicació, la Sra. Helena Gil,

que els va guiar en la seva visita per les instal·lacions de la Universitat de l'Esport, i el director, el Dr. Xavier Iglesias, que els va dictar una interessant conferència referent a quines són actualment les cinc línies prioritàries d'actuació docent de l'INEFC. Després de dinar, el grup va assistir a unes sessions d'entrenament dels equips federats de futbol sala infantil i cadet i a una classe d'educació física a càrrec d'Ivan Aurell on s'utilitzava el futbol com a contingut educatiu d'una sessió.

Dijous dia 29 la formació es va centrar a explicar les bases psicopedagògiques de l'entrenament del futbol, el concepte de «presa de decisions» i altres aspectes relacionats amb la metodologia i la didàctica del futbol. Aquesta classe va anar a càrrec de Carlos Leandro, ex entrenador del FCB i actualment entrenador de diversos equips federats de l'Escola. A la tarda van visitar, en primer lloc, el claustre del Monestir de Pedralbes i, tot seguit, les instal·lacions esportives de Can Caralleu, on van ser rebuts per la directora del centre, la Sra. Núria Sabartés, i el coordinador del Club Esportiu CP Sarrià.

Divendres dia 30 van visitar l'Estadi Olímpic de Montjuïc Lluís Companys i el Museu Olímpic Joan Antoni Samaranch. En aquest darrer espai el director de comunicació del projecte Open Camp, el Sr. Eduard Berraondo, va explicar en què consisteix aquesta innovadora proposta que es fonamenta en l'aprofitament per part de la ciutadania i de la societat en general de les àrees olímpiques una vegada hi finalitzen les competicions per a les quals van ser dissenyades. Aquella mateixa tarda el grup va assistir a una sessió teòrica i pràctica de conceptes formatius tècnics i tàctics del futbol a càrrec de Christian Roldán.

El cap de setmana estava reservat per al lleure esportiu i cultural. Dissabte 1 d'octubre va ser un dia dedicat als esports i a la cultura a la ciutat de Barcelona. Diumenge al matí els professors

van visitar Sitges i, a la tarda, acompanyats pel cap d'esports de l'Escola i la intèrpret, Meina Lu, van assistir al partit de futbol de primera divisió entre el RCD Espanyol i el FC Villarreal. Cal dir que la preferència de la delegació era assistir en directe a un partit del FC Barcelona, però, a causa del calendari de competició, els blaugranes van haver de jugar dos caps de setmana seguits com a visitant fora de Barcelona.

El penúltim dia de l'estada, el dilluns dia 3 d'octubre, al matí, el grup va realitzar les visites més esperades: l'Estadi del Futbol Club Barcelona, el Museu del FCB i la botiga oficial Nike. A la tarda, i acompanyats de Pere Gratacós, *Head of Training and Knowledge* del FCB, van visitar la Masia i els camps d'entrenament que el FCB té a Sant Joan Despí. A més, van tenir la sort de poder assistir durant uns breus minuts a l'entrenament del Barça B.

El darrer dia d'estada, al matí, el grup va fer una sessió pràctica amb dos entrenadors de futbol sala de l'Escola, Javier Martín i Javier Pérez, que en el seu moment havia estat preparador físic del C.F. Villarreal. La darrera sessió pràctica també va comptar amb la visita sorpresa d'un antic alumne de l'Escola que en l'actualitat és el capità del Barça B de futbol sala i capità de la selecció espanyola sots-21, en Miquel Feixas, qui en nom del FCB va obsequiar amb una samarreta al Sr. Jin Yuan.

Al migdia, l'equip directiu de l'Escola va oferir un dinar d'acomiadament al responsable de la delegació, àpat durant el qual el professor de dibuix de l'Escola, Josep Àngel Gan, va fer al convidat un retrat a llapis que, en finalitzar l'acte, li va ser entregat com a record de la seva visita a BetàniaPatmos. A la tarda, i com a darrera activitat de l'estada, la delegació xinesa va tenir la gentilesa d'oferir-nos una conferència en la qual ens van explicar com estan organitzades les estructures d'ensenyament i de competició relacionades amb el futbol a la seva província. Amb aquestes darreres paraules

es va donar per finalitzada la part de formació del programa corresponent a Barcelona. Aquell mateix vespre el grup va viatjar cap a Madrid, es va allotjar a l'Escola Gredos San Diego i van completar al llarg de nou dies més el programa dissenyat entre els dos centres.

El dijous dia 13 d'octubre, amb l'objectiu de copsar les sensacions generals de l'estada, quatre membres de l'equip directiu de l'Escola van viatjar a Madrid per acomiadar-se de la delegació xinesa, aprofitar l'ocasió per conèixer

en persona l'equip directiu del centre madrileny i comprovar quines són les possibilitats d'establir-hi futurs acords de col·laboració.

Un cop finalitzada l'estada estem segurs que el grup de professors de Zhejiang ha fet una valoració positiva de la formació rebuda i de les experiències que han viscut al nostre país. De fet, ens consta que en aquests moments el Departament d'Educació de Zhejiang està valorant la possibilitat de crear bases permanents de formació fora del

seu país amb l'objectiu d'ampliar l'intercanvi de professors i de coneixements al llarg dels propers anys.

Per concloure només voldríem afegir una breu reflexió. Els economistes calculen que en deu anys el PIB de la Xina serà el més important del món per davant dels EUA. Aquests dies hem comprovat que l'interès per la formació i les ànsies de millora d'aquest país són molt notables. Potser ha arribat l'hora, doncs, que en prenguem consciència, ens preparem i actuem en conseqüència.

75 ANYS